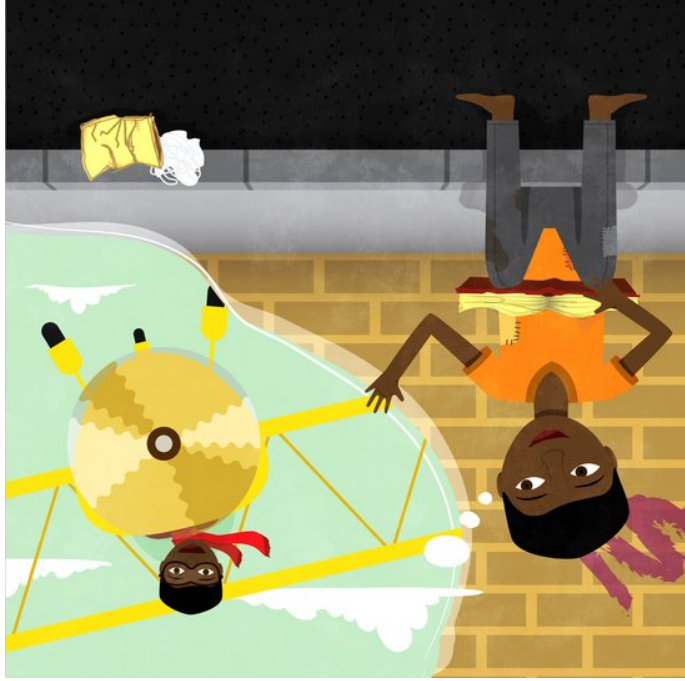

Câu bé Magozwe

✎ Lesley Koy!

👤 Wiehan de Jager

📄 Phuong Nguyen

|| 5

🗣️ Tiếng Việt

Global Storybooks

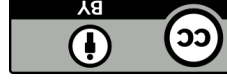
globalstorybooks.net

Câu bé Magozwe

✎ Lesley Koy!

👤 Wiehan de Jager

📄 Phuong Nguyen

This work is licensed under a Creative Commons

[Attribution 4.0 International License.](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0)

<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

Có một nhóm những bé trai vô gia cư sống trong thành phố Naiobi bận rộn, cách xa sự quan tâm của gia đình. Chúng chào đón mỗi ngày đến. Vào buổi sáng nọ, những bé trai này xếp những tấm chiếu sau khi ngủ trên vỉa hè lạnh. Để xua tan cái lạnh, chúng dùng rác để nhóm một đống lửa. Trong số những bé trai đó có Magozwe. Nó là đứa nhỏ tuổi nhất.

Khi bố mẹ của Magozwe mất, nó chỉ mới năm tuổi. Nó tới sống cùng chú của mình. Người chú này chẳng quan tâm gì tới Magozwe cả. Ông chẳng cho Magozwe đủ thức ăn. Ông cũng bắt Magozwe làm rất nhiều việc khó nhọc.

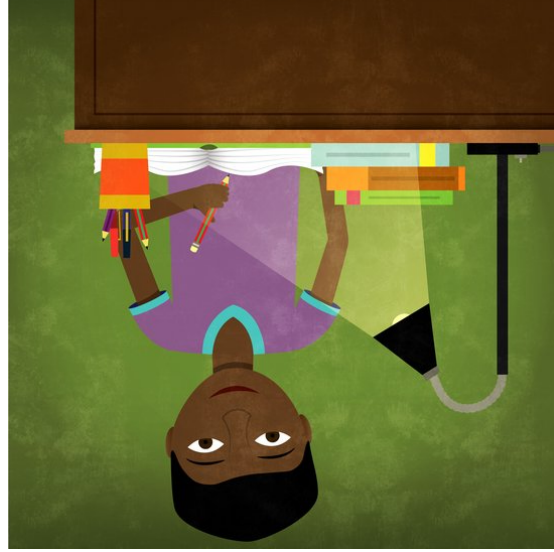
Nếu như Magozwe than phiền hay có câu hỏi gì, ông chú này liền đánh nó. Khi Magozwe hỏi nó có được đi học không, chú của nó đánh nó và nói rằng: “Mày ngốc lắm, không thể học được gì đâu.” Sau ba năm bị đối xử như thế này, Magozwe bỏ nhà chú nó ra đi. Nó bắt đầu sống trên đường phố.

Magozwe đang ngồi trong sân căn nhà có mái màu xanh lá cây đọc một quyển truyện từ trường. Thomas đi đến và ngồi bên cạnh nó. Thomas hỏi: “Câu chuyện kể về cái gì vậy?” Magozwe trả lời: “Nó kể về một cậu bé trở thành giáo viên.” Thomas hỏi: “Cậu bé đó tên gì?” Magozwe mỉm cười và nói: “Tên cậu bé là Magozwe.”

Cuộc sống trên đường phố rất khó khăn và hầu hết những bé trai này hàng ngày đều phải chặt vật chỉ để kiếm ăn. Thành thạo, chúng bị đánh, chúng bị bắt. Thành thạo, chúng bị đánh. Khi chúng bị bệnh, chẳng có ai giúp cả. Chúng phụ thuộc vào số tiền ít ỏi có được từ ăn xin, bán đồ nhựa và những thứ có thể tái chế được. Cuộc sống càng khó khăn hơn bởi những trận đánh nhau giữa những nhóm đôi thú muốn quản lí một phần của thành phố.

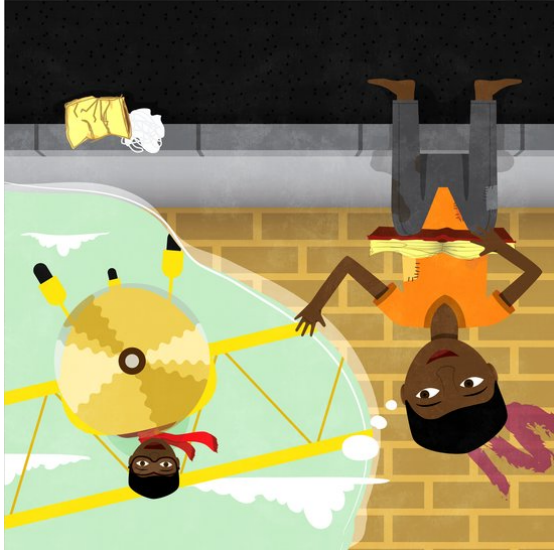
Magozwe bắt đầu đi học và thấy rất khó. Nó phải đuổi theo rất nhiều bài. Có khi nó muốn bỏ cuộc. Nhưng nó nghĩ về chú phi công và cầu thủ bóng đá trong truyện. Giống như những người này, nó không bỏ cuộc.

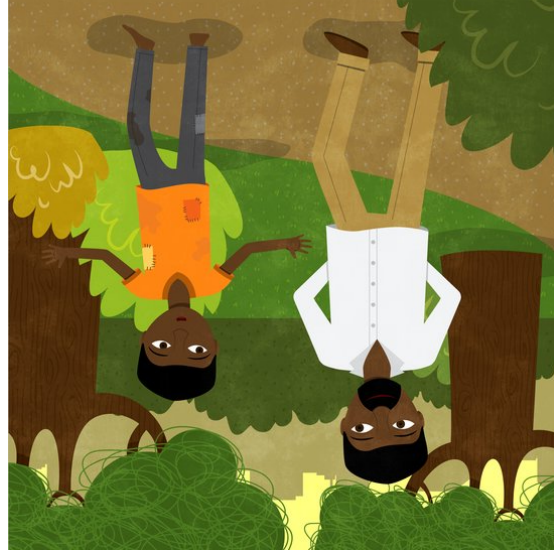
Một ngày nọ, khi Magozwe đang lục thùng rác, nó tìm thấy một quyển truyện cũ nát. Nó phúi bụi đi và để quyển truyện vào túi của mình. Sau đó, mỗi ngày, Magozwe đều mang quyển truyện ra và xem những hình vẽ trong đó. Nó không biết đọc chữ.

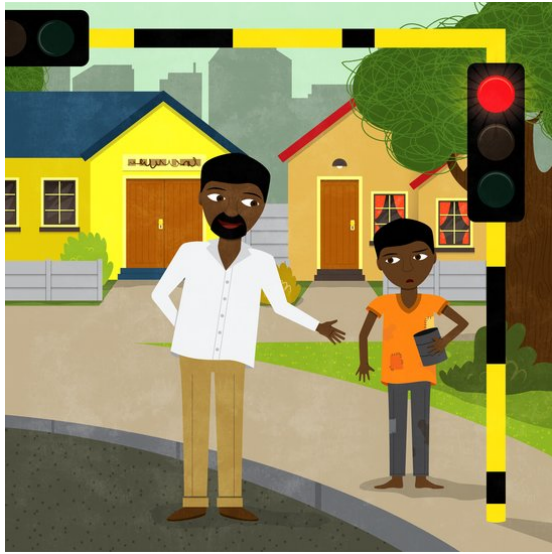
Và thế là Magozwe dọn đến ở trong một căn phòng trong ngôi nhà có mái màu xanh lá cây. Nó ở cùng phòng với hai đứa con trai khác. Tổng cộng có mười đứa con trai sống trong căn nhà đó cùng với cô Cissy và chồng cô, ba con chó, một con mèo, và một con dê già.

Nhưng hình vẽ kể câu chuyện về một cậu bé lớn làm phi công. Magozwe mơ một ngày được làm phi công. Thỉnh thoảng, nó tưởng tượng rằng mình là cậu bé trong truyện.

Nó chia sẻ những nỗi sợ này với Thomas. Sau một thời gian, Thomas cũng trần an Magozwe là cuộc sống sẽ tốt hơn ở chỗ mới.

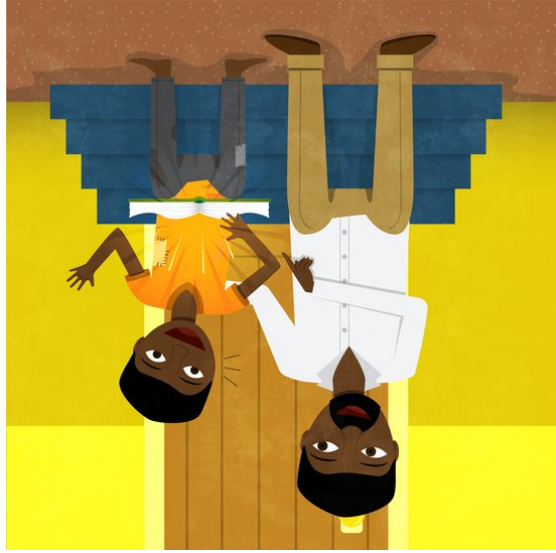
Trời rất lạnh và Magozwe đang đứng ăn xin trên đường. Một người đàn ông đi tới chỗ của nó. Người đàn ông nói: “Xin chào. Chú là Thomas. Chú làm việc gần đây, ở một nơi mà cháu có thể có cái gì để ăn.” Ông này chỉ vào một ngôi nhà màu vàng có mái màu xanh da trời. Ông nói: “Chú hi vọng là cháu sẽ tới đó để lấy một ít thức ăn?” Magozwe nhìn người đàn ông, và sau đó nhìn ngôi nhà. Nó nói: “Có thể lắm”, và sau đó bỏ đi.

Magozwe suy nghĩ về nơi ở mới này và về việc đi học. Nếu chú nó nói đúng rằng nó nghèo quá không thể học gì được thì sao? Nếu người ta đánh nó ở chỗ mới này thì sao? Nó cảm thấy sợ. Nó nghĩ rằng: “Có thể tốt hơn là nên sống trên đường phố.”

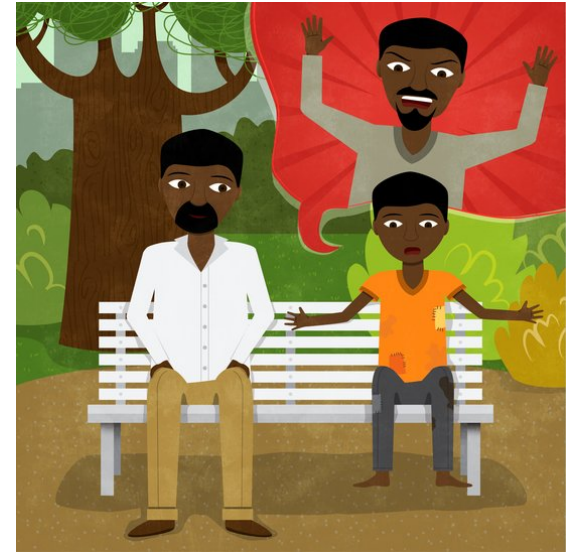
Nhiều tháng sau đó, những bé trai vô gia cư này quen với việc thấy Thomas quanh đó. Thomas thích trò chuyện với người khác, đặc biệt là những người sống trên đường phố. Thomas lắng nghe những câu chuyện về cuộc sống của những người này. Ông rất nghiêm túc và kiên nhẫn, không bao giờ tỏ lố hay bất kính đối với người khác. Một vài bé trai cũng bắt đầu tới ngôi nhà màu xanh, vàng để lấy thức ăn lúc giữa ngày.

Vào khoảng sinh nhật mười tuổi của Magozwe, Thomas cho nó một quyển truyện mới. Quyển truyện này về một cậu bé ở trong làng nhưng lớn lên trở thành một cầu thủ bóng đá rất nổi tiếng. Thomas đọc câu chuyện này cho Magozwe rất nhiều lần, cho đến một ngày nọ, ông nói: “Chú nghĩ đã đến lúc cháu đi đến trường và học cách đọc. Cháu nghĩ thế nào?” Thomas giải thích rằng ông biết có một nơi mà trẻ con có thể đến ở và đi học.

Magozwe đang ngồi trên vỉa hè đọc quyển sách hình thì Thomas tới ngồi bên cạnh nó. Thomas hỏi: “Quyển sách này nói về cái gì thế?” Magozwe trả lời: “Nó kể về một cậu bé muốn trở thành phi công.” Thomas hỏi: “Cậu bé đó tên gì?” Magozwe nói nhỏ: “Cháu không biết. Cháu không biết đọc.”

Khi họ gặp nhau, Magozwe bắt đầu kể chuyện của mình cho Thomas nghe. Đó là câu chuyện về chú của nó và vì sau nó bỏ nhà đi. Thomas không nói nhiều và cũng không bảo Magozwe phải làm gì, nhưng ông luôn lắng nghe rất chăm chú. Thỉnh thoảng, họ cũng trò chuyện trong lúc ăn ở ngôi nhà có mái màu xanh da trời.